

DANSK KRONIK.

Brugstyveri af motorkøretøjer.

I folketingets møde den 19. september 1956 stillede det konservative medlem, landsretssagfører *E. Ninn-Hansen* følgende spørgsmål til justitsministeren: „Vil justitsministeren søge straffen for tyveri af motorkøretøjer skærpet?“ Spørgsmålet ledsagedes af en opfordring til justitsministeren om at bekæmpe disse forhold med mere effektive midler, navnlig gennem en betydelig skærpelse af straffene: „En hæftestraf eller en lille fængselsstraf kan ikke være nok, hvis man vil komme dette onde til livs“. Strafskærpelsen burde om fornødent gennemføres ved ændring af straffeloven.

I sit svar fremhævede justitsminister *Hækkerup*, at straffelovens § 293 om brugstyveri giver hjemmel til at gå udover bøde- eller hæftestraf, når der foreligger skærpende omstændigheder, navnlig når tingen er af betydelig værdi; straffen kan her stige til fængsel i 2 år, og denne vide strafferamme vil bl. a. være anvendelig overfor brugstyveri af motorkøretøjer. Justitsministeren anførte, at forholdet normalt straffes første gang med bøde eller hæfte, i gentagelsestilfælde i reglen med frihedsstraf; det var muligt, at en skærpelse udover den, som allerede havde fundet sted i praxis, ville være påkrævet. Ministeren ville anmode straffelovskommissionen om at overveje spørgsmålet om eventuelle ændringer i straffelovens regler, derunder spørgsmålet om, hvorvidt de omhandlede forhold burde bringes ind under tyveribestemmelserne eller under en særbestemmelse om brugstyveri af motorkøretøjer. Også spørgsmålet om reaktionsformen specielt overfor unge gerningsmænd ville justitsministeren anmode straffelovskommissionen om at overveje; kommissionen behandler for tiden problemerne vedrørende ungdomskriminaliteten og de strafferetlige foranstaltninger overfor unge lovovertrædere.

Straffelovens regler om pornografi.

Et andet spørgsmål til justitsministeren blev stillet i folketingets møde den 14. november 1956 af professor, dr. jur. *Carl Rasting*: „Vil justitsministeren foranledige, at spørgsmålet om anvendeligheden af straffelovens § 234 på visse her i landet i den senere tid udkomne bøger af anklagemyndigheden indbringes for højesteret?“ Spørgsmålet om tiltalerejsning for pornografi havde for nogen tid siden været fremme, da Hans Reitzels forlag udgav „Tyvens dagbog“ af den franske forfatter *Jean Genet*; der blev ikke rejst tiltale mod forlæggeren. Senere udkom på samme forlag bogen „Den duftende have“ (af en gammel arabisk forfatter ved navn *Sheik Nefzaoui*) og den amerikanske forfatter *Henry Miller's* bog „Sexus“. Anklagemyndigheden søgte uden held

beslaglæggelseskendelse med hensyn til „Den duftende have“. Henry Millers bog gav navnlig anledning til debat, efter at dagbladet „Aarhus Stiftstidende“ havde sendt folketingets medlemmer, dommere, politimestre, biskopper og dagblade en pjece indeholdende et uddrag af bogen. Professor Rasting udtalte i folketinget, at der hersker nogen usikkerhed med hensyn til området for straffelovens § 234 (det drejer sig navnlig om udtrykket „utugtige skrifter“), og at det ikke mindst etisk og pædagogisk i forholdet til den opvoxende ungdom var et væsentligt samfundsmæssigt spørgsmål, som i det konkrete tilfælde — Millers bog „Sexus“ — burde give anledning til prøvelse ved højesteret. Justitsminister *Hækkerup* oplyste, at det i en årrække havde været anklagemyndighedens synspunkt, at der ikke skulle rejses tiltale, når der var tale om seksualskildringer i litterært prægede arbejder, som må antages at have andre intentioner end spekulation i sanselighed. Man måtte være varsom, dels fordi opfattelsen af begrebet pornografi stadig ændrer sig, dels fordi det er ønskeligt, at myndighederne normalt ikke sætter grænser for, hvad forfattere må skrive og borgerne læse. Ministeren fandt, at det af „Aarhus Stiftstidende“ trykte afsnit fra „Sexus“ isoleret betragtet var pornografisk, og at der måtte rejses tiltale, såfremt der forelå en særskilt udgivelse af dette stykke. Professor Rasting stillede det tillægsspørgsmål, om ministeren fandt, at loven, som den nu blev praktiseret, var en god lov; i bekræftende fald ville professor Rasting foreslå, at andre end ministeren tog initiativet til en lovændring. Justitsministeren udtalte, at det var hans opfattelse, at lovbestemmelsen og den fulgte praxis var hensigtsmæssig.

Besikkelse af tilsynsværger i henhold til strfl.s § 70, stk. 2.

Efter bestemmelsen i straffelovens § 70, stk. 2, kan retten, såfremt der bliver tale om at dømme en tiltalt til anbringelse i hospital eller anstalt som utilregnelig eller strafuegnet, beskikke en tilsynsværger. „Tilsynsværgeren skal dels sammen med den beskikkede forsvarer bistå tiltalte under sagen, dels senere holde sig underrettet om hans tilstand og drage omsorg for, at opholdet i hospitalet eller anstalten ikke udstrækkes længere end nødvendigt“. Spørgsmålet om forandring eller ophævelse af en § 70-foranstaltning kan ikke rejses af den dømte selv, men kun af anklagemyndigheden, anstaltsledelsen eller tilsynsværgeren. For at forebygge, at værgebesikkelse sker for sjældent og for tilfældigt, har justitsministeriet i et cirkulære af 5. oktober 1956 til anklagemyndigheden og politiet anmodet om, at spørgsmålet om beskikkelse af tilsynsværger altid må blive rejst overfor retten, når der er tale om i medfør af § 70 at dømme en tiltalt til anbringelse i hospital eller anstalt eller til at undergive sig en foranstaltning, der giver mulighed for sådan anbringelse. Spørgsmålet skal rejses så tidligt, at den, som beskikkes, kan være til stede i retten under sagens behandling. Hvis ingen af de pårørende er egnet og villig til at være tilsynsværger, kan der rettes henvendelse til Dansk Forsorgselskab.

Dansk Forsorgsselskab.

Dansk Forsorgsselskabs årsberetning for 1955 inneholder ligesom i de nærmest forudgående år en række statistiske oversigter over selskabets virksomhed med tilsyn m. v. I forhold til 1954 er der ikke sket større forskydninger i antallet af personundersøgelser og nye tilsyn. Statistikken viser en fortsat tendens henimod kortere prøve- og tilsynstider; fra 1953 til 1955 er det relative antal 5 års prøvetider (i tilsynsager) dalet fra 12.4 % til 7.5 %, medens antallet af 3 års prøvetider er steget fra 73.4 % til 76.9 % og antallet af 2 års prøvetider fra 8.8 % til 12.5 %. 2 og 3 års prøvetid er altså nu anvendt i ca. 90 % af de betingede domme, i hvilke der er anordnet tilsyn. Specielt om løsgængerisager (i København) oplyses, at der er sket en mærkbar forskydning fra 3 til 2 års prøvetid og tilsynstid. Der er fortsat nedgang i antallet af antabusvilkår (fra 110 i 1953 til 51 i 1955).

Statskassens tilskud til Dansk Forsorgsselskabs tilsynsvirksomhed (navnlig lønninger og tilsynshonorarer) har i finansåret 1955—56 udgjort 1.288.000 kr. Selskabet har endvidere anvendt 439.000 kr. til økonomisk hjælpevirksomhed (beklædning, underhold, befordring, husleje- og fagforeningshjælp etc. samt driften af selskabets institutioner); den største del af dette beløb er dækket ved indsamlede midler.

Knud Waaben.

NORSK KRONIKK.

Den norske fengselsreformkomité med ekspedisjonssjef *Johs. Halvorsen* som formann har avgitt sin innstilling. Innstillingen, som er på 231 sider, inneholder en meget grundig drøftelse av en rekke aktuelle reaksjonsspørsmål. Dessuten har innstillingen et omfattende dokumentarisk materiale vedrørende norsk, og i stor utstrekning også dansk, svensk og engelsk, fengselsvesen.

Det blir ikke her anledning til å bringe en inngående omtale av innstillingen, som senere vil bli behandlet i en spesiell artikkel i dette tidsskrift. På denne plass skal bare nevnes noen hovedpunkter i innstillingen og de viktigste lovforslag som er fremsatt.

Komitéen har i innledningskapitlene gitt en oversikt over kriminalitetens og fangebeleggets utvikling i Norge, samt en kortfattet oversikt over fengselsvesenets historie. Den har videre gjennomgått de lovregler og reglementer som regulerer behandlingen i de norske fengselsanstalter, og den har i tilslutning til dette fremsatt forslag om en rekke reformer.

Komitéen fremholder bl. a. at det bør gjøres en del endringer i det gjeldende reaksjonssystem. Heftestraffen, som praktisk talt ikke brukes lenger, bør oppheves, og det samme bør gjøres med den skjerpede form for fengselsstraff, fengsel på vann og brød og fengsel med hardt natteleie. Komitéen har videre foreslått at det ikke lenger skal være adgang til å fullbyrde militær arrest som refselse i sivile fengsler.

Det har ligget utenfor komitéens mandat å ta sikringsspørsmålet opp til bred drøftelse, men komitéen har likevel funnet grunn til å anbefale at den nåværende ordning med kumulasjon av straff og sikring (det såkalte dobbeltsporede system) må bli opphevet, og at sikring vesentlig blir brukt i mer alvorlige tilfelle hvor lovbrøyteren betyr en fare for sikkerheten. Sikring bør normalt skje ved sikring i anstalt, med adgang til senere å ombytte sikringen med kontrolltiltak i frihet. Komitéen antar at det ikke skulle være nødvendig å opprettholde reaksjonsformen forvaring (som nesten ikke brukes mer), hvis man går til en slik omordning av sikringen.

Med det endrede syn som i dag gjør seg gjeldende på behandlingen av alkoholister, er det etter komitéens oppfatning grunn til kritisk å prøve hele spørsmålet om straff og tvangsarbeid overfor slike personer.

Komitéen har anbefalt at behandlingen i fengselsanstaltene i videst mulig omfang må bli ordnet som en fellesskapsbehandling. Det er i innstillingen gjort rede for hvilke fordeler denne behandlingsform har fremfor eneromsbehandlingen. Komitéen har sterkt fremholdt at fellesskapet må være under nødvendig kontroll.

Det er videre tatt til orde for en større bruk av åpne anstalter i det fremtidige anstaltsystem. Etter komitéens mening bør det være adgang til å anbringe både langtidsfanger og korttidsfanger i åpne anstalter, etter særlig utvelgelse.

Utvidelsen av fellesskapsbehandlingen og av den åpne behandlingsform gjør det nødvendig at det blir foretatt en nøye differensiering av fangene. Komitéen har lagt frem forslag om en praktisk ordning av dette arbeid, som forutsetter at det i større utstrekning enn nå blir foretatt en særlig personundersøkelse av fangene.

I innstillingen er det gjort rede for at en reform av fengselsvesenet må føre med seg en del byggearbeider. Komitéen har foreslått at det blir bygd et nytt fengsel i Trondheim som skal avløse de gamle lokalfengsler i distriktet og som videre skal motta fanger med lengre straffetider. Det er også foreslått at det må bli foretatt nokså omfattende moderniseringsarbeider ved Botsfengslet, og at Ila sikringsanstalt må få en ny, moderne sikkerhetsavdeling. Det fremheves at byggearbeidet på Ila bør gis første prioritet.

Komitéen behandler i et kapittel tjenestemennenes stilling, og fremholder at det er av største betydning for fangebehandlingen at fengselsvesenet har dyktige og interesserte tjenestemenn. Forslag er frem satt om en særlig rekrutterings- og utdanningsordning.

Til slutt har innstillingen et utkast til ny fengselslov, som i forhold til den någjeldende lov inneholder flere endringer, bl. a. en utvidelse av adgangen til prøveløslatelse. Komitéen har videre fremlagt forslag til en del endringer i loven om oppdragende behandling av unge lovbrøytere som anbringes i arbeidsskole. Det er bl. a. foreslått en oppmykning av reglene om adgang til å løslate elevene på prøve før normaltiden (2 år) er utløpt.

Ved siden av Johs. Halvorsen har komitéen hatt disse medlemmer:

Ekspedisjonssjef Kyhn Gløersen, fengselsinspektør Albert Jørgensen, overlege Jon Leikvam, lagdommer Knut Løken, stortingsmann Lars Ramndal og politibetjent Harriet Saxhaug. Generalsekretær Johan Greve har deltatt i utredningen av spørsmålet om ettervern. Sekretær for komiteén har vært konsulent Helge Røstad.

Straffelovrådet har avgitt innstilling om nye lovregler om abortus provocatus. Som bilag til innstillingen, som på alle punkter er enstemmig, er trykt en rekke utredninger som Rådet har kunnet bygge på under sitt arbeid. Overlege Skajaa har redegjort for sine beregninger over „Antallet av aborter og svangerskapsavbrytelser i Norge“, for „Skadelige følger av svangerskapsavbrytelser“ og for „Tidsfrist for legale svangerskapsavbrytelser“. Lege Valborg Klem har skrevet om „Den psykiske ettervirkning av legalt svangerskapsavbrudd“ og sosialkurator Rigmor Luihn om „Rådgivningsarbeidet for abortsøkende kvinner“. Til belysning av någjeldende praksis er tatt inn en redegjørelse for avgjørelser av abortsaker ved et større sykehus, meddelt av vedkommende overlege.

I det følgende gjengis hovedpunktene i innstillingen.

Någjeldende rett.

Etter å ha gitt en redegjørelse for rettsstilstanden og utviklingen i de andre nordiske land, tar Rådet opp til drøftelse spørsmålet om gjeldende rett i Norge. Strl. § 245 setter straff for den som *rettsstridig* dreper et foster eller medvirker hertil, men loven sier ikke noe om *når* en svangerskapsavbrytelse er rettmessig. Etter Rådets oppfatning er det klart at en svangerskapsavbrytelse iallfall er rettmessig i den utstrekning den dekkes av den alminnelige bestemmelsen om nødtilstand i strl. § 47. Hvorvidt denne bestemmelse uttømmende angir vilkårene for at en avbrytelse skal være rettmessig, eller om uskrevene rettsgrunnsetninger i noen utstrekning kan føre videre, lar Rådet stå åpent. I det vesentlige må resultatet bli det samme enten man tar utgangspunkt i nødrettsbestemmelsen eller i generelle prinsipper om grensen mellom rett og urett. Enten man tar det ene eller annet utgangspunkt, må det foretas en vurdering i det enkelte tilfelle av de verdier som står på spill.

Rettsoppfatningen på dette område, slik som den særlig kommer til uttrykk i sykehuslegenes praksis, er ikke den samme i dag som ved århundreskiftet. I 1920 ble det på norske sykehus fremkalt 115 aborter. I 1933 var tallet steget til 1622 (offentlige sykehus) og i 1954 til 3157 (offentlige og private sykehus tilsammen). Denne økning til det mange-dobbelte skyldes først og fremst et annet syn på hva som er berettiget som medisinsk indikasjon. Særlig er sinnets helse kommet sterkere i forgrunnen enn tidligere. Men også utenfor de medisinske indikasjoner foretas det svangerskapsavbrytelser som må anerkjennes som rettmessige. I første rekke gjelder det svangerskapsavbrytelse på eugenisk og etisk (humanitær) indikasjon.

Når den medisinske indikasjon anvendes så liberalt som i dag, blir det etter Rådets mening ikke mange tilfelle igjen hvor sosiale og personlige vanskeligheter av annen art gjør seg gjeldende med slik tyngde at det etter gjeldende lov kan gjøre en svangerskapsavbrytelse rettmessig. Rådet finner imidlertid at det neppe er riktig med bred penn å utelukke at vanskelighetene kan være så overveldende at de også etter gjeldende rett har krav på å tillegges betydning. Men rettstilstanden på dette område er vanskelig å fiksere, da moraloppfatningen her er mer varierende enn når det gjelder svangerskapsavbrytelse på medisinsk, eugenisk eller etisk indikasjon.

Antallet av legale og illegale svangerskapsavbrytelser.

Over de svangerskapsavbrytelser som er foretatt i sykehus (for korthets skyld betegnet som legale aborter) er det gitt opplysninger i sykehusenes årsberetninger. I 1954 var tallet som nevnt 3157; som svarer til 5 pst. av tallet på de levende fødte. I 1920 var den tilsvarende pro-sentsats 0.17, i 1943 og i 1949 3.3. Det overveiende antall gjelder gifte kvinner. I 1954 var tallene for gifte 2560, for ugifte 503 (sivilstand ikke opplyst for 94).

Antallet illegale (kriminelle) aborter lar seg bare beregne skjønnsmessig og med stor usikkerhetsmargin. Rådets medlem, overlege Skajaa, har på grunnlag av forskjellige holdepunkter gjort en slik beregning for årene 1920, 1933, 1949 og 1954. De beregnede tall er henholdsvis 600, 2300, 5550 og 7300. Mens de kriminelle aborter tidligere fortrinsvis forekom hos ugifte, blir de fleste nå foretatt på gifte kvinner. For 1954 er de beregnede tall 5300 for gifte, 2000 for ugifte.

Abortproblemet gjør seg ikke bare gjeldende for de større byer eller enkelte deler av landet. Riktignok er det størst for de større byer og industrisentrer, men tallene både for legale og kriminelle svangerskapsavbrytelser fordeler seg nokså jevnt på de forskjellige landsdeler, selv om de er relativt minst på Sørlandet og deler av Vestlandet.

I forhold til det store antall av kriminelle aborter er antallet straffeforfølgninger meget lite, i 1954 endog så lavt som 5 (derav 2 domfellelser og 3 påtaleunntatelser).

Behovet for nye lovregler.

Det er særlig to forhold som etter Rådets mening viser behovet for en lovordning, eller rettere: for en mer uttømmende og direkte lovordning enn den man nå har. Det ene er at både legene og de kvinner som søker dem med anmodning om å få foretatt svangerskapsavbrytelse, må ha krav på å finne en sikrere støtte i lovens regler for den avgjørelse som skal treffes enn de nå har. Den usikkerhet om gjeldende rett som er forbundet med den nåværende ordning er høyst utilfredsstillende både for legen og for pasienten; den fører også til at praksis blir forskjellig på forskjellige sykehus, og den innebærer fare for utglidning. Det annet forhold som taler for en lovordning er at man nå

helt mangler regler om fremgangsmåten ved behandlingen og avgjørelsen av slike henvendelser til legene. Straffelovrådet ser det som et meget vesentlig — kanskje det aller viktigste moment ved en lovrevisjon — at det blir fastsatt lovbestemmelser for *fremgangsmåten* for behandlingen og avgjørelsen av søknader om å få avbrutt svangerskap. I forbindelse med slike regler vil det også kunne utføres et mer effektivt arbeid med å *forebygge* aborter.

Om en ny lov vil føre til en tilbakegang i antallet av kriminelle aborter, kan det etter Rådets oppfatning ikke sies noe bestemt.

Vilkårene for at svangerskap kan tillates avbrutt.

Reglene om dette finnes i utkastets § 1, som lyder slik:

„Svangerskap kan avbrytes etter denne lov:

1. Når det er nødvendig for å avverge en alvorlig fare for kvinnens liv eller helse.
2. Når det er fare for at barnet vil komme til å lide av en alvorlig sykdom eller en betydelig legemlig eller sjelelig mangel.
3. Når svangerskapet må antas å skyldes blodskam (straffelovens § 207) eller voldtekt eller annen grov krenkelse av kvinnen (straffelovens §§ 191—199), eller når kvinnen er sinnssyk eller har særlig mangelfulle sjelsevner.
4. Når alvorlig og langvarig sykdom hos ektefelle eller barn, eller alkoholisme, kriminalitet, bolignød eller andre mislige forhold gjør tilkomsten av et barn til en ulykke. Ved vurderingen herav skal det tas hensyn til om kvinnen er legemlig eller sjelelig svak.“

Rådet antar at forslaget neppe betegner noen utvidelse av adgangen til å avbryte svangerskap, men finner at utkastet vil gi en fastere ramme for praksis enn den nåværende rettstilstand, hvor grensene for det rettmessige er mer usikre og flytende.

Etter utkastet må svangerskap ikke avbrytes etter utløpet av tredje svangerskapsmåned, med mindre det er særlige grunner for det. Det fremheves i innstillingen at det fysiologisk og behandlingsmessig er et tydelig skille ved svangerskapets 12. uke. I de første par måneder av svangerskapet foreligger ikke noe foster, men et fosteranlegg (embryo).

Fremgangsmåten ved behandling av abortsøknader.

Straffelovrådet legger stor vekt på å finne frem til en behandlingsmåte for begjæringer om svangerskapsavbrytelse som er enkel, betryggende og gir garanti mot utglidning. Den fremgangsmåte som nå brukes går ut på at en abortsøkende behandles som enhver annen pasient som søker lege og som eventuelt trenger innleggelse i sykehus til behandling. Rådet mener at det er hensiktsmessig å bygge videre på denne fremgangsmåte, men avgjørelsen bør ikke treffes av en enkelt lege, og

det bør sørges for at de avgjørende leger har så godt grunnlag for sin vurdering som det er praktisk mulig. Utkastets regler om fremgangsmåten går ut på følgende:

1. Før det blir truffet beslutning om å avbryte svangerskap skal pasienten være begjært innlagt i sykehus av lege som gir skriftlig utredning om grunnene til søknaden.
2. Beslutning om å avbryte svangerskap treffes av to leger. Den ene skal være en lege som er oppnevnt av fylkeslegen (i Oslo og Bergen av stadsfysikus). Ved sykehus med ansvarlig overlege skal den annen lege være overlegen eller hans stedfortreder.
3. Beslutning skal i alminnelighet treffes etter at de to leger i fellesskap har samtalt med og undersøkt den svangre. De skal gi en begrunnet skriftlig erklæring om at vilkårene etter lovens § 1 er tilstede.
4. Blir beslutningen å treffe av grunner som er nevnt i § 1 nr. 4, skal det så vidt mulig være foretatt en sosialundersøkelse av en som er særlig skikket til det. Det samme gjelder hvor kvinnens psykiske tilstand eller de forhold hun lever under, vil være av særlig betydning for avgjørelsen. Av redegjørelsen for undersøkelsen bør det fremgå at kvinnen har fått opplysning om den bistand av økonomisk art som hun vil kunne få om hun gjennomfører svangerskapet.

I den nærmere begrunnelse for reglene om fremgangsmåten fremhever Rådet bl. a. at det legger stor vekt på at den lege som har ansvaret for utførelsen av inngrepet, selv er med på å avgjøre om inngrepet skal tillates. Det er ham som mest personlig føler ansvaret for en beslutning om å tillate avbrytelse. Det vil derfor ha en bremsende innflytelse på antallet tillatelser til svangerskapsavbrytelse at den utførende lege er med på beslutningen.

Straffebestemmelsene om ulovlig svangerskapsavbrytelse.

Straffelovrådet har også fremlagt utkast til revisjon av straffelovens § 245, men på dette punkt inneholder forslaget ingen vesentlig forandring. Avgjørelsen av når en svangerskapsavbrytelse er rettsstridig vil, hvis Rådets utkast blir vedtatt, for fremtiden være å finne i loven om avbrytelse av svangerskap.

Rådet har drøftet spørsmålet om det er grunn til å opprettholde straffebestemmelsene for kvinnens eget vedkommende. Det er blitt stående ved at sterke grunner taler for å besvare spørsmålet bekreftende.

Sosiale tiltak for å forebygge svangerskapsavbrytelser.

Det har vært forutsetningen at Sosialdepartementet vil ta opp til behandling spørsmålet om sosiale tiltak som kan være egnet til å fore-

bygge abort, og Straffelovrådet finner derfor ikke grunn til å fremsette bestemte forslag om slike tiltak. Rådet vil imidlertid nevne enkelte tiltak som må antas å ha særlig stor betydning, og fremhever bl. a. nødvendigheten av rådgivningsbyråer, hvor kvinnen kan få råd og veiledning i anledning av svangerskapet og hjelp til å overvinne sine vanskeligheter. Videre pekes det på betydningen av en utbygning av ordningen med husmorvikarer og på behovet for rekreasjonshjem for svangre kvinner og for barnehjem, daghjem og barnekrybber.

Innstillingen er utarbeidet av Straffelovrådets faste medlemmer og enkelte særlig sakkyndige som er tilkalt i anledning behandlingen av saken. Faste medlemmer av Straffelovrådet er: Sorenskriver O. F. Harbek (formann), riksadvokat Andr. Aulie (nestformann), professor dr. juris. Johs. Andenæs, høyesterettsdommer O. C. Gundersen og departementsråd Rolv Ryssdal. De tilkalte medlemmer har vært: Jordmor Anna Hagevold, lege Valborg Klem, stortingsrepresentant Aase Lionæs, overlege dr. med. Kristjar Skajaa og professor dr. med. Ørnulv Ødegård.

I 1955 ble 4023 personer straffet eller gitt påtaleunntatelse for en forbrytelse. Dette betyr at tallet er økt med 4 pst. siden 1954. Stigningen faller i det vesentlige på bilbrukstyperier.

Tallet på personer som ble domfelt eller vedtok forelegg for forseelser falt fra 1954 til 1955 med 7 pst. (til 41 786). Nedgangen faller i første rekke på drukkenskapsforseelser og på rusdrikkløvsforseelser.

Norges Vernesamband har begynt utgivelsen av et blad, Vernelagsnytt, som særlig er beregnet på personundersøkere og tilsynsførere tilknyttet vernelagene. Publikasjonen, som skal utkomme hvert kvartal, utgis foreløpig stensilert, men man håper fra neste nummer av å få bladet trykt. Redaktører av bladet er inspektør i Norges Vernesamband, Ragnar Kolstad, og forfatteren Andreas Eriksen.

Anders Bratholm.